

I. felvonás

Az Úrnő nyomában

3. fejezet

A legforróbb
nyom

Hát, már megint elérkeztünk a nap álomrészéhez, nem igaz? Mit mondhatnék, tudom, hogy ennek most semmi köze sincsen a történetekhez... meg úgy az égadta világon semmihez. De héj, ilyenek az álmok! Sosincs különösebb indoklás amögött, hogy miért álmodjuk őket, ahogyan abban sem, miért pont arra emlékszünk, amíg az összes többit elfeleedtük. Szóval... hagyjuk a logikai rizsát, folytassuk az életemet!

Késő esete kora délután volt (az álomban nem minden részlet pontos!), amikor hazaindultam, hogy legyen mit ebédelnem. Már a meztelen csigák számából is látszott, hogy ennek rossz vége lesz... de az inkább drámai lett, mint vicces.

Ahogy ballagtam a járdán, hatalmas, fekete füstöt láttam tornyosulni a környékem felől. Megszaporáztam a lépteimet, percek alatt sikerült megtennem azt az utat, ami normál esetben negyed órába is beletelt volna. Az már korábban is egyértelmű volt, hogy baj van, mindez csak fokozódott, amikor odaértem, és láttam, hogy egy mandalori háti rakétás alak repked a házunk körül.

A fickó tetőtől talpig a népe hírhedt vértjében volt, amelyet ilyen különös, bordó csíkok tarkítottak fenyegetőbbre. Két sugárvetőből eregette a lövéseket a ház felé, úgy tűnt, valaki még életben lehet odabent. Már kiáltozva oda is szaladtam volna, ha nem ereszt egy rakétát a verandába – ennek hatására a fél ház eltűnt egy jókora, irtózatosan forró lángfelhőben. A szüleim a saját szemem láttára haltak meg. Ez így történt, nincs benne semmi poén, a valóság egy szemerkényit sem lett elferdítve.

Aznap megesküdtem, hogy bosszút fogok állni a halálukért.

Nyolc éves sem lehettem, de már biztosan tudtam, hogy ez a pillanat el fog jönni az életemben. Ám most... semmit sem tehettem. Csak álltam és néztem, ahogy az a gazember elhúz a fejem felett, és továtűnik a semmiben, mielőtt a hatóságok a nyomára akadhattak volna. Profi volt, így soha nem is akadhattak a nyomára.

Ami engem illet, nos... szülők nélkül maradtam, egyéb rokonaim meg nem igen voltak. Félttem, egyedül voltam és senki sem segített rajtam. Tisztán emlékszem rá, hogy az első éjjel egy síkátorban sírdogáltam, egészen reggelig abba sem hagytam a könnyezést. Amikor már nagyrészt összeszedtem magam, olyasfajta éhség fogott el, amit csak kevés ember érthet meg. Hirtelen azon kaptam magam, hogy elkezdtem száraz kenyeret, meg rohadt almát keresni a kukában, és azt fogyasztottam reggelinék.

Akkor még nem sejtettem, de egy új fejezet kezdődött az életemben.

A jó népet már nem igazán traktálnám azzal, hogy mégis miből állat az a durva másfél év, amíg nem jött egy újabb váratlan fordulat.

Pont kilenc éves voltam, mikor elindultam portékát lopni a piacra. A megélhetési bűnözés nem igazán volt az én reszortom, de muszáj volt, ezért hamar megbarátkoztam vele. Gyors voltam, ügyes, jók voltak a reflexeim, és azért egy viszonylag kedvesebb helyet is sikerült találnom magamnak. Szóval éhezésről nem igazán lehet beszélni, viszont fedél az már nem volt a fejem felett.

De térjünk is vissza a piaci akciózgatáshoz. Mint mindig, ezúttal is kedves nénikék kosárkáiból szedegettem ki a nélkülözhetőbbnek látszó dolgokat. Egyszer csak kiszemeltem magamnak egy jó nagy kosarat, telis tele ródiai vérmandarinnal – az egy egészen finom élelmiszer. Kerek szemekkel, a sunyi tolvajmivoltam legkisebb jele nélkül indultam meg a nő felé. Le sem lehetett tagadni, hogy az a sok vérmandarin egyszerűen elvette az eszemet. Hirtelen annyira süsü lettem egy pillanatra, hogy sikeresen belebotorkáltam egy másik öregasszonyba, aki akarva-akaratlanul is keresztezte az utamat. Nem voltam valami izmos legény, de mégis sikerült talpon maradnom, amikor a sötétbarna köpenyes, ősz hajú, ráncos arcú néni beléballagott. Ő bezzeg úgy felesett bennem, mint ewok a banthaszarban.

A fiatal koromnak köszönhetően, alaposan megriadtam. Mivel derengett bennem egy kis emberség, úgy döntöttem, azért felsegítem a nénit, aztán bocsánatot kérek tőle. Érdekes módon, amikor felé fordultam, az a nő úgy pattant fel a földről, mintha egy kigyúrt G.I. Joe katona lenne. Lestem is, mint kisegér az IMAX moziban.

Mivel még véletlenül sem akartam, hogy bármi valóságghű legyen a reakciómban, hirtelen megijedtem a hölgytől, és futni kezdem. Csak szaladtam-szaladtam, árkon bokron, meg egy részeg cerean pókhasán át, egészen addig, amíg megint bele nem rohantam abba a nőbe. Most én estem fel.

Mire összerakhattam volna magamban, hogy mégis hogyan hoppanált oda, máris segítő kezet nyújtott nekem. Persze, én nem fogadtam el: szépen felkeltem magamtól is. Amint ez megtörtént, különös felismerés ért: rám mosolygott, pedig most ártottam neki azzal, hogy rendkívül előnytelen felesésre készítettem.

- Jól vagy, gyermekem? – kérdezte tőlem.

Én bólogattam, miközben menekülési lehetőség után lestem.

- Nem kell többé futnod. A neved Myra Sohta, a Jedi Rend elismert mesterei közé tartozom. Különleges ajándékos van, érzem benned, látom rajtad, hogy átjár téged az Erő. Mindig is foglalkoztattak azok, akik valami miatt elkerülik a Templomot, de te vagy az első, akit ki is akarok tanítani.

- Őő... – mondtam a legértelmesebb dolgot, ami eszembe jutott.

- Még nem érted, túl fiatal vagy még – folytatta Myra. – Ha jól sejtem, nagyon messze kerültél a családotól. Majd velük megvitatom az esetet.

- Nekem nincs családom – vallottam be szomorúan. – Meghaltak, megölték őket. De egy napon bosszút fogok állni azon a férgen.

- A bosszú nem a Rendünk eszköze, remélhetőleg ezt te is be fogod látni egyszer – ekkor tartott egy kis hatásszünetet. – Szeretnéd, hogy ismét családod legyen?

- Miért? A Rend a családom lenne? – kérdeztem a jó öreg sablon szerint.

- A Renden belül, mind bátyjai és nővérei vagyunk egymásnak. Mivel nincs gondviselő, ezért közvetlenül neked kell feltennem a kérdést: szeretnél a Rend tagja lenni? – a családos dolog miatt a válaszom igen egyértelműnek ígérkezett.

Mivel annyi ezért derengett, hogy ezek a Jedik igen erősek, ezért nekem nem is igazán az új család ötlete tetszett meg. Ha a Rend tagja leszek, akkor a harctudásukat is elsajátíthatom, és akkor bizonyára rohadt kemény leszek. Elég kemény ahhoz, hogy egy napom bosszút állhassak a szüleim haláláért – és talán tényleg nem az lesz belőle, hogy szitává lövetem magamat a nagy semmiért... Hát, mint mondjak, ennél bolondabb már nem is lehettem volna. De én megbocsájtom magamnak ezt a tényt, elvégre akkor még csak egy kilenc éves fiú voltam. Nem ismertem a teljes valóját az Erőnek. Nem tudtam, hogy a Sith az, aki igazán segíthet a bosszúmban.

Összegezve: elfogadtam Myra ajánlatát, és ezzel...

***

Az álom rendhagyóan hirtelen megszakadása után Sigil a szokásos módon ébredt: félig lelógva az ágyról. Arra viszonylag hamar rájött, hogy mit akar: enni, inni, hugyozni, meg szaporodni – nem feltétlenül ebben a sorrendben. Mivel elképesztően acélos vasakarattal rendelkezik, ezért ötvenhárom éves létére, jó eséllyel vissza tudja majd tartani addig, amíg meg nem reggelizik.

Amikor kilépett a kabinjából, egy ismerős illat tévedt az orrába.

- Hm... pörköltszagot érzek – dűnnyögte jókedvűen. Már jól kezdődik a nap.

Hiába indult ki abból, hogy mindig igaza van, rendkívül meglepődött azon, amit a konyhába érkezve látott. Selene és Kasumi, a korábban még egymás torkának ugró fejtámaszok kényelmesen falatoztak az asztalnál – hát persze, hogy pörköltet ettek. Az öreg tudta, hogy kit állított rá a konyhaposztra.

- Selene, drága, abból hozzád nekem is egy tányérral! – mondta, miközben helyet foglalt az asztalnál. Kasumi rá sem hederített, a twi'lek dacos tekintettel nézett rá.

- Szedjél magadnak – rántott vállat végül. – Miért nem keltél föl hamarabb?

- Öreg vagyok, te meg fiatal. Gyerünk! – csettintett egyet.

Az nem kifejezés, hogy Selene sértőnek, megalázónak érezte a dolgot, ám sajnos nem kukoricát szedni került ide. Nyelt egyet, aztán Kasumi halk, gúnyos kacagása kíséretében összerakott egy jókora adagot a fejtámasznak.

- Remélem megakad egy falat a torkodon – mondott egy jókívánságot a nő, amikor elé rajta a tányért. Sigil nem szólt semmit – egyelőre –, inkább gyorsan belekóstolt. A pörköltnek olyan egyedi, pörköltés íze volt. Neki pont megfelelt.

- Finom – mondta egy szemerkényi elismeréssel. – Jó hasznodat venném, ha nem ellenkezne állandóan – dűnnyögte, aztán tovább falatozott.

- Bocsi, nem vagyok egy szolgatípus – jegyezte meg a twi'lek.

- Hagyd már ezt a rabszolgás maszlagot – szólt rá az öreg. – Én csak annyit kérek tőled, hogy vezesd a hajó háztartását, mint ahogy azt már sokan mások is megtették előtted. Semmi olyanra sem kényszerítelek, ami egy szolgának nagyon az ellenére lenne. Sőt, amilyen tested van, már bárki más kihasználta volna a helyzetet.

Selene letette a villát, aztán némán, visszafojtott indulatokkal nézett rá.

- Most mi van? Egy napon te valakinek az asszonya leszel. Mit gondolsz, majd az urad fog eltartani téged? Szépen főzöl, mosol, takarítasz majd, mint a kisangyal. Most legalább szépen belerázódsz a dolgodba.

- Nem vagyok az a házasodó típus sem. Én sosem fogom elkötelezni magam egy férfi mellett – felelte a nő jéghidegen.

- Mindenki ezt mondja, amíg meg nem tetszik neki valaki – mondta Sigil. – Nem igaz, Kasumi? Nagyon csöndben vagy ma reggel.

- Elismétlem, amit tegnap mondtam: az, hogy ugyanabba a kabinba szállásolsz el, mint ahol Quinn volt, az égadta világon semmi büntudatot nem keltett bennem.

- Jó lelkű nő volt, még Annie-vel is törődött volna, ha nem lövöd le – célzott a múltban történetekre Sigil. Elvégre, ők nem mindig fértek meg egy hajón.

- Az éjszaka közepén megfogtál, és alsóneműben kidobtál a hajóról; egy esőerdő kellős közepén! – elégelte meg az inzultálást Kasumi. – Még szép, hogy évekkel később is pipa voltam rád! Rengeteget ajánlottak a melóért, így hát elfogadtam. Amikor végre megkaptam az esélyemet, az ostoba legénységed oroszláncként küzdött, Quinn feláldozta magát a többség javáért. Úgy értem... Mégis mit kellett volna tennem? Álljak ott, amíg szét nem veri a pofámat? Amilyen jóban voltam veletek, szemrebbenés nélkül végeztetek volna velem. Vagy ő, vagy én; én itt vagyok, ő meg nincs. Ez ilyen egyszerű. Különben is, megfizettem már az árát. Az életem fenekes fordulatot vett azóta. Mert, hiába öltem meg Quinnt, beszorítottak a többiek néhány konténer mögé. Te természetesen megölted Minervát, és szépen visszaballagtál, hogy kifüstölj a fészekből. Nekem meg muszáj volt levetni magam egy kétezer-ötszáz méter magas felhőkarcolóról. Na tippelj, hol tört félbe a karrierem!

- Attól még itt vagy – szögezte le a férfi. – Hálásnak kéne lenned érte.

- Ja, mert azóta olyan rohadt tökéletes az életem...

- Miért? Barátokat is szereztél – szólalt meg Selene. – Velem is pár évvel utána futottál össze. Azt azért ne mond, hogy az rossz volt.

- Nem volt az. A kulcsszó a „volt” – vágta hozzá Goran.

- Na igen, régebben is volt, hogy harag volt köztünk egy időre. Mint az első melónk után, tudod, amikor futni hagytad azt az ipsét – emlékeztette az esetre a twi'lek. – Én még alig voltam húsz éves, akár kezdőnek is lehetett nevezni. Azt hittem, mindig meg kell ölni mindenkit, mert a nagyok is úgy szokták. De te már egy csöppet idősebb voltál, mint én. Ha jól emlékszem, huszonnyolc lehetél...

- Rosszul emlékszel – szólt a közbe Kasumi. – Most vagyok annyi. Különbösen is: az az ember megérdemelte az életét. Nem akart belekeveredni a dologba, rossz helyen volt rossz időben. Aztán persze, hogy pipa voltam rád, olyan voltál, mint valami gyerek. Én tanítottalak meg, hogyan legyél profi.

- Hogyne, persze! – nevetett fel szkeptikusan Selene. – Azért rendeztelek volna el a parkban, ha Sigil nem avatkozik közbe!

- Ugyan, te még egy ródiai szappanorvost sem tudnál elagyalni – legyintett egyet gúnyosan Kasumi. – Törődj bele: szerencséd, hogy Sigil időben odaért.

- Én legalább fel merem vállalni az életkoromat! – vágta hozzá Selene.

- Huszonnyolc vagyok, már mondtam: rosszul emlékszel – ismételte türelmetlenül.

- Harminckettő vagy – zárta rövidre a dolgot Sigil. – Tizenhét voltál, amikor száműzött a családod, huszonegy, amikor megölték őket. Tizenkilencnek mondtad magad, amikor mi társak lettünk, húsznak, amikor kidobtalak a hajómról, mert... mert kidobtalak, azt kész. Amikor megtámadtál minket a Denonon, akkor voltál huszonnégy éves. Tíz év telt el azóta, azaz most harminckettő vagy. Engem nem tudsz átverni.

- Csak tudnám, hogy minek hazudsz – vetette fel a témát Selene.

- Hiú – vágta rá a nő helyett Sigil. – Fél azt öreg kortól, örökké szép akar lenni.

- Ez nem igaz – tagadta le Kasumi. – Én nem vagyok hiú!

- Áh, nem – röhögtek mind a ketten. Különös egy csapatmunka az ilyen.

- Bezzeg, amikor megérkezél az Okla-Moklára, az első dolgod az volt, hogy rendbe rakasd az arcodat! Nem kellett új felszerelés, vagy valami állandó szállás, az egyetlen fontos dolog az volt, hogy megint szép legyél.

- Ja, a nők nem szeretnek rondák lenni – taglalta az egyértelműt Kasumi.

- Műmelleket nem akarsz? – gúnyolódott Selene.

- Óh, mert azok igaziak! – célzott a twi'lek meglehetősen kerekded kebleire Goran. Azok egy csöppet kisebbek voltak a kantinban eltöltött évek előtt.

Érdekes módon, Selene inkább csöndben maradt.

- És tudd meg Sigil, hogy ez nem a hiúságnak köszönhető! – kezdte kiosztani az öreget is Kasumi. – Én egy gyönyörű nő voltam előtte, aztán egy csapásra megcsúnyultam, hát persze, hogy nem akartam bányarém lenni! Ez olyan, mintha egyszer csak megmakacsolná magát az a jó vastag kolbid. Na, neked meg az lenne az első, hogy ismét állhasson neked a zászló...

Hirtelen olyan furcsán néztek rá mind a ketten.

- Te honnan tudod, hogy vastag neki? – kérdezte nem túl óvatosan a twi'lek.

- Te honnan tudod?! – kontrázott rá kerek szemekkel Goran.

Hirtelen egy kínos pillanat köszöntött az egykori párosra.

- Hát, nem mondom... felőlem akár meg is verekedhettek értem – dőlt hátra kényelmesen Sigil, a tarkója mögött összefonva az ujjait.

Kasumi és Selene most csak pislogtak.

- Oké... szerintem... tereljük a témát...

- Rendben – bólintott ár a dologra Sigil. – Mit szólnátok a haladással?

- Nincs sok új benne – felelte a magát legkínosabb körülmények közt érző személy, Selene.

- Kasumi segítségével újra a nyomára akadunk annak a hajónak, és egészen a Naos-ig tudtuk követni. Ott valami miatt megszakadt a jel.

- Igen, ezt már tegnap is tudtuk – folytatta Kasumi. – Megközelítőleg egy óra múlva fogunk odaérni. Csak azt nem tudom, mit keressünk.
- Mit tudom én – vakarta a fejét Sigil. – Majd megkérdezzük pár embertől, hogy nem látott-e egy sötétszürke csillagrombolószerűséget.
- Kizárt, hogy ezt megmondják neked a recepción – szögezte le Kasumi.
- Majd akkor a kikötő tulaját kérdezzük – vetette fel Selene.
- Meg mindenkit, aki útba esik. Úgyis nyomra fogunk akadni – jelentette ki teljes magabiztossággal Sigil. – Méghozzá forró nyomra.

***

- Há, há! – röhögött a maga kislányos módján Goran. Már olyan sok lélekjelenléte volt, hogy képes volt ujjal mutogatni az öregre.

Sigil érdekes módon, nem törte el kezét-lábát; eltúrta a dolgot.

- Ma végre valahára megtudtuk, hogy te sem vagy tévedhetetlen – folytatta a nő. Más esetben Selene is kiröhögte volna az urat, csak hát ő nincs abban a helyzetben, hogy feleslegesen ingerelje. Nem akar visszakerülni Pendergasthoz.

Van, aki már rég tisztában van vele – gondolta magában az öreg. Persze, az az eset azért egy kicsit más volt – akkor nem bóklásztak ide-da hat órán keresztül; senki sem kérdezte ki emberek tucatjait csak azért, hogy minden alkalommal falba ütközzenek. A gond csak az, hogy ezzel még nem oldódott meg a probléma.

- És, hogyan tovább? – kérdezte végül Selene. – Ez csak nekem jut eszembe?

- Majd megvárjuk, amíg újra jelet nem fogunk – határozta el Kasumi.

Történetesen, mostanra már elég közel jártak a hajóhoz – olyan közel, hogy látni lehetett a Skyranger büszke orrát, a sötét tónusú törzsét és a méretes lövegeit.

Sigil egyszer csak megtorpant, mire Selene is megállt. Kasumi ment volna tovább, de a férfi hamar megragadta a vállát, ezzel megállásra készítetve.

- Mi van?! – kérdezte a nő ingerülten.

- Érzek valamit – próbálta a lehető legtömörebben elmagyarázni az öreg.

- Tudom, hogy az egy hozzád hasonló, köszívű pasasnál elég ritka dolog, de nyugi, hamar el fog múlni. Téged ismerve...

- Ez most komoly dolog – szakította félbe az öreg. – Maga az Erő árulkodik a fenyegetésről. Érzem, hogy a halál ott lebeg a fejünk felett... de nem tudom, ezúttal milyen formát vett fel – mondta el egy kicsit értelmesebben.

- Te érted, hogy mit mond? – vont a szemöldökét Selene.

- Csak tedd, amit mondok – felelte Kasumi helyett is Sigil.

- Felőlem. Te vagy a mézárlasszakértő – rántott vállat a twi'lek.

- Ez tényleg nem szokott vaklárma lenni – jegyezte meg Goran. – Mi a terv?

Nos, hát ebbe még bele sem gondolt igazán az öreg. De hamar kiötölt valamit.

- Kasumi, te maradj kint, szerintem nem tudják, hogy hányan vagyunk. Ha lövéseket hallasz, ne gyere be, ha nem, akkor igen, mert itt hagyunk.

- Miért ne mennék be? – értetlenkedett a nő.

- Mert ha a hajón vannak és veszítésre állnak, akkor megeshet, hogy erősítést küldenek. Nyugi, mi majd boldogulunk magunktól is.

- És mégis hogyan akarunk boldogulni? – érdeklődött Selene.

- Te méz a baloldalon, én a jobboldalon, aztán majd a pilótafülkében találkozunk. A feladat elég egyszerű: ölj meg mindenkit, aki nem én vagyok – persze azért nyilván vannak egyéb kivételek is. De ez is megértette a dolgokat a twi'lekkal.

A nagy hajó-felszabadító akció hamarosan kezdetét vette.

Elsőként Sigil lépett fel a jó öreg hajójára, aztán Kasumi követte... volna, ha neki nem kell kint maradni – így Selene termett a helyébe. A páros nagyot nézett, amikor senkit sem látott. Úgy tűnt, a kor a bolondját járhatja Sigillel.

- Most akkor mi van? – kérdezte a nő.

- Te csak maradj kussban – szólta le az öreg. – Tovább megyünk, helyiségről-helyiségre – suttogta alig hallhatóan, de azért érthetően.

Selene nyelt egyet, aztán bólintott és tovább ment a bal oldalon. Sigil a másik irányban folytatta a haladást. Elsőként az átmeneti rakteret ellenőrizte le magának – itt van egy speciális energiacella is. Amint betette a lábát, máris sugárvetőt nyomtak a fejébe. Sigil megállt, aztán feltartotta a kezét.

- Érdekes. Sosem gondoltam volna, hogy egy öregember lesz az első áldozatom – dűnnyögte egy ismerős hang. – Fordulj felém!

Mivel eddig oldalt állt neki, az öreg csakhamar szembe fordult a támadóval. Egy magas, fiatal, fekete hajú férfi volt, akárcsak a két mögötte lévő egyén. Külön érdekes volt bennük, hogy valamennyien ugyanazt az arcot viselték.

Jango Fett hírhedt és rettegett képét.

- Utolsó kívánság? – kérdezte büszkén a férfi.

- Lödd fejbe magad! – vágta rá szúrósan az öreg.

- Hm... ez megoldható – töprengett el egy csöppet az alak.

Egyszer csak kinyitotta a száját, a szájpadrólásáig nyomta a sugárvető csövét és meghúzta a ravaszt. Az agyveleje szerte-szét szóródott a helyiség másik végében. Sigil arcát ádáz mosoly fogta el, tudta, hogy a másik két támadó megzavarodott egy pillanatra... mert hát, miért lőné fejbe magát az őrmesterük?

A megoldás sajnos nem az ő értelmi színvonalukat követeli. Itt nem arról van szó hogy Cadin rosszul érezte magát, mert klón, aztán úgy döntött, hogy így lesz a legjobb. Egyszerűen csak gyengeelméjű volt – meg hát, nem igazán számolt azzal, hogy ez az öregember igazából egy sith lovag. Aki már olyan beható ismerője az erőnek, mint Sigil, az különösebb kézmozdulatok, azaz legyintgetős hókuszpókuszok nélkül férközhet be a másik elméjébe. Ott aztán úgy szórakozik velük, ahogyan csak jónak látja. Elhitetheti az egyénnel, hogy nem a hátul heverő droidokat keresi, felidézheti egy csúnya cifra-hasmenés emlékét, vagy öngyilkos hajlamokat kelthet az illetőben. Az utóbbi már egy kicsit nehezebb, de hát ő Sigil és kész.

A másik két klón döbbenet általi tehetetlensége nagyjából itt ért véget – ám ekkorra már Sigil is készen állt. Mivel már rohadt rég nem volt alkalma egy kiadós ökölharcra, hagyta a fénykardját és pusztá kézzel ment neki a két fegyveresnek.

Az egyiket úgy állon vágta, hogy még lőni is elfelejtett. A pórul járt delikvensnek azonnal eltört az állkapcsa, egy újabb harcfogással Sigil a nyakát is eltörte. A másik – és egyben utolsó – támadónak már elég ideje volt lőni. Amikor meghúzta a ravaszt, Sigil gyorsan oldalra vetette magát – aztán egy másik szökkenéssel máris a katona előtt termett. Az öreg kiverte a kezéből az E-11-esnek látszó sugárvetőt, aztán izomból belevágott egyet a férfi mellkasába. A klón a bordáinak ritmikus recsegése, ropogása és töredezése után szédületes sebességgel vágódott a falnak. Azonnal elroppant a gerince és koponyája is betört.

Már halott volt, amikor ismét megállapodott a talaj kopár szintjén.

Mivel már odakintről és a hajó másik oldaláról is lövéseket lehetett hallani, sajnos eddig tartott a játszadozás. Sigil a kezébe vette, majd aktiválta a fénykardját, és szépen elkezdett rohamozni az ő oldalán.

Kettévágott lelkek, keserves ordítások szegélyezték az útját. Mire összeállt az öreg fejében, hogy miért rejtőzött el az ellenség a megtámadott hajóban, már a pilótafülkénél járt – és újabb

tizenkét élet került a számlájára. Mint az már elvárható volt, Selene is eljutott idáig – sőt, ő ért ide előbb.

A balkezében tartott sugárvetővel végigkaszálta az éppen itt tartózkodó klónokat, a felé érkező lövéseket könnyedén ki tudta kerülni – könnyű ezeket kiszámítani. Miután mind a három klónnal végzett, egyszer csak Sigil halántékánál között ki a fegyver csöve. Úgy tűnik, eddig tartott az alázatos együttműködés.

Egy ideig feszülten álltak, abbamaradtak a környező harcok, ebben a néhány pillanatban csak ők ketten léteztek. Sigil nem számított rá, hogy ez lesz a vége, talán éppen ezért tudott ilyen végtelenül kellemetlen helyzetbe kerülni.

- Selene... – nézett felé érzelemmentes tekintettel.

- Szerencséd, hogy aznap kísértálál onnan – vett egy mély lélegzetet a nő, aztán leeresztette a fegyvert. Sigil is eltette a kardját – tényleg véget ért a harc.

- Megmentettem veled az életed – dörmögte a férfi.

Eközben mind a ketten a leszállórampa felé indultak. Kíváncsiak voltak rá, hogy mire jutott Kasumi (hátha segítségre szorul a hiú személye).

- Mondhatsz akárminek, de egy ravaszt azért meg tudok húzni – szögezte le a nő. – Úgy tűnik, megvan a te jellemhibád is: nem tudod beismerni, hogy egy pillanata más kezében volt az életed. Persze, attól még neked van több is.

- Sith vagyok, előre látom a dolgokat. Ha meg akartad volna húzni a ravaszt, úgy kitekertem volna a nyakadat, hogy a saját apád sem ismer fel.

- Álltasd csak magad... – ingatta a fejét a twi'lek.

A leszállórampához érve, különös látvány fogadta őket. Egy másik zöld – alighanem turista – twi'leken kívül már mindenki eltakarodott a kikötő környékéről. Kasumi egy rakás klón holtteste között állt, mindkét kezében sugárvető volt.

- Jól szórakoztatok odabent? – fújta el a füstöt az egyik fegyver csövéből.

- Igen kielégítő kalandban volt részünk – bólintott az öreg.

- Nem... vagyis... hát igen... de... – zavarodott meg Selene. – Barom!

- Erre szívesen mondanék valamit, de most van fontosabb dolgunk is – ekkor megindult a társai felé. Csak akkor folytatta a mondandóját, amikor már felért a hajóra. – Mit keresnek itt klónok? Meg milyen klónok voltak ezek egyáltalán?

- Azokat tartják még? – tűnődött el Selene is.

- Nem sokat hallottam felőlük a Halálsillag óta. De ezek még fital srácok voltak, egy új tenyészlet tagjai. Kétlem, hogy a Császár akkoriban rendelt volna belőlük, amikor ezeket elkezdheték készíteni. Amúgy sem tűntek valami birodalmisaknak...

- Nem birodalmi klónok? Ez valami vicc?! – kezdett kiakadni a twi'lek.

- Lehet, hogy azokhoz tartoznak, akik után kérdezősködtünk – vetette fel Kasumi. – Úgy tűnik, túlságosan is élénken érdeklődtünk, és emiatt felfigyeltek ránk.

- Ha ez igaz, akkor a túlélők felmennek a kompjukra és szépen visszaevickélnek arra a rombolóra. Mindig van néhány, akit hátrahagynak, hogy kudarc elején jelenthessenek. Ha őket követjük, akkor megtaláljuk azt a hajót.

- Működhet – helyeselt Selene is, aztán valami váratlan szakította félbe a mondandóját.

Az még korábban említésre került, hogy egy szegénynek tűnő, zöld twi'lek a hangárban maradt. Senki sem foglalkozott vele különösebben, még Kasumi sem, amikor bőszen lövöldözött a rohamosztagosokra – azt gondolta, biztos megbolondult szegényke. Na mármint, ez a nő megunt az álldogálást, és mivel a csapat még mindig nem zárta be a leszállórampát, gyors iramban lépdelt fel a hajóra. Sigil vette észre először, amikor ez megtörtént, az idegen már majdnem a hajón volt. Felismerhette, hogy ki az, mert az öreg semmit sem tett ellene. Kasumi háttal volt neki, nem hallotta a közeledtét, Selene elől meg pont Goran feje takarta el az ismeretlen twi'leket. Amikor Kasumi végre valahára

meghallotta, akkor már túl késő volt. Az idegen úgy lökte félre a fekete hajú fejevadász, hogy az csak repült. Mire Selene észbe kapott, a rejtélyes agresszor a kezébe kerített a fénykardját, aztán aktiválta a zöldesen izzó pengét.

Egyenesen Shmir nyakához szegezte a fegyverét.

- Hogy merted idetolni a képedet, te retek?! – rivallt rá a fiatalos, női hang tulajdonosa. Az nem kifejezés, hogy Selene majdnem összeszarta magát félelmében.

Felismerte a másik twi'lek arcát. Álmában is felismerné Ann arcát.

- Válaszolj, te kurva! – rivallt rá ismét az agresszor.

Érdekes módon, Sigil az égadta világon semmit sem tett. Azok az idők meg elmúltak már, amikor Kasumi a barátjának mondhatta magát, ezért ő sem segített neki. Magára maradt a legádázabb ellenségével szemben.

- Nézd, Ann... – próbálta kinyögni Selene, miközben azt hitte, bármelyik pillanatban átvághatják a torkát. – Nem akartam megölni a férjedet... Kérlek, hinned kell nekem! Csak... csak baleset volt... Sosem akartam ártani neked... Kérlek...

***

Később, valahol a Ryloth környékén:

Mivel az Executort (és a testvérhajóját) még mindig nem sikerült befejezni, de csak kellett valami hajó a nagyúr alá, Darth Vader szó nélkül átvette a parancsnokságot a Demolisher felett. Everett kapitány nem igazán örült a dolognak – ki akarna naphosszat a közelében lenni, amikor vele még tíz percet is nehéz túlélni egy videó-beszélgetésben?

Sajnálatos módon, pont most érkezett el a nap legnyomasztóbb része. Valakinek jelentenie kell a fejleményeket – ki másnak, mint magának Vadernek?

Everett magabiztosan, határozott léptekkel érkezett a robosztus sith mellé. Nem akarta kimutatni, de még akkor is megfagyott benne a szar, ha a hátborzongató, fekete öltözetet viselő alak levegőt vett.

- Miért nem hagy nyugodtan töprengeni, kapitány úr? – törte meg a csendet Vader mély hangja. Everett nyelt egyet, aztán megint... és megint. – Fogytán a türelmem – kezdte megelégeni a dolgot a nagyúr. Az azért elment neki, hogy félnek tőle.

- Nyomára akadtunk annak az... annak az izének, uram – szedte össze minden létező lélekjelenlétét Everett. Gondolkodni már nem tudott félelmében.

- Izének?! – fordult felé (enyhén) felháborodva Vader.

- Az a hajó... ami... – kezdte hebegni. – Ami majdnem lelőtt egy... és...

Vader megelégette a dolgot. Szembe fordult a híd intelligensebbnek kínálkozó népeivel, aztán a rettenetes hangja ismét belehasított az újratorogtatott levegőbe.

- Valaki elmondaná, miről hebeg ez össze-vissza?

Tökéletesen elvárható módon, senki sem mert megszólalni. Egyetlen egy, a végtelenségig nagyravágyó kivétellel. Drake tudta, hogy eljött az idő.

- A nyomára akadtunk az azonosítatlan rombolónak, uram – mondta határozottan. – A felderítőink megerősítették, hogy a Naos közelében tartózkodott... amíg el nem ugrott máshova. Mivel számos kisebb, hiperűrmegehajtással rendelkező hajót bocsájtott ki magából, mielőtt elugrott, feltételezhetően még a közelben kell lennie.

- Tehát sikerült leszűkíteniük a kört, nem igaz, kapitány úr? – fordult ismét Everett felé.

- De igen... i... ige... – próbált szühoz jutni a tiszt, most nem az izgalom, vagy a halálfélelem gátolta benne. Vader a szokásos módon kezdte fojtogatni, úgy szipolyozta ki belőle az élet utolsó szikráit, hogy még csak hozzá sem ért a kezével. – Igen... mi.. mii... – nyögte ki utoljára, aztán egy reccsenés hallatszott, s a kapitány holtan rogyott össze a padlón. Valahogy senki sem akart felszólalni a tett ellen.

- Mi a neve? – fordult ismét a legbátrabb tiszt felé.

A Császár riválisa – A legforróbb nyom

- Cornelius Drake, én vagyok a hajó első tisztje.
- Nem – szögezte le a nagyúr. – Maga Cornelius Drake, a hajó új kapitánya...
- Köszönöm, uram – törte félbe akaratlanul is a nagyúr mondandóját.
Érdekes módon, Vader elnézte a dolgot.
- Küldjenek rombolókat a hajó minden lehetséges tartózkodási helyére! – folytatta a parancsolgatást a sith. – Minden áron el kell pusztítani!

Darth Raven